

Ukryta historia werse tu czterdziestego – liczba siedemnaście

Drugie Biada — Część Czwarta

Jeff Pippenger

2026-06-25

627, 632 i 637

„Kluczem”, który otwiera otchłań, jest bitwa pod Niniwą, wypełniona w roku 627, pięć lat przed śmiercią Mahometa w 632 roku. Pięć lat później, w roku 637, siły muzułmańskie zdobyły stolicę Persji, jednego z dwóch wielkich supermocarstw, które uczestniczyły w bitwie pod Niniwą. Wydarzenie to w dramatyczny sposób przesunęło równowagę sił na Bliskim Wschodzie. Bitwa pod Niniwą w 627 roku nadważyła siłę Imperium Perskiego, a dziesięć lat później Imperium Perskie przestało istnieć.

Upokorzenie — 782

Sto pięćdziesiąt lat po śmierci Mahometa w 632 roku, podczas kampanii Abbasydów w 782 roku, armia abbasydzka (licząca podobno około 95 000 ludzi) podjęła potężną inwazję na terytorium bizantyńskie w Azji Mniejszej (dzisiejsza Turcja). Posunęła się aż do Chrysopolis, położonego bezpośrednio po drugiej stronie cieśniny Bosfor naprzeciw Konstantynopola — zbliżając się bardzo do stolicy Bizancjum. Bizantyńczycy pod rządami cesarzowej Ireny ponieśli dotkliwą klęskę. W rezultacie zostali zmuszeni do podpisania upokarzającego, trzyletniego rozejmu, zgdzając się na płacenie wysokiego corocznego trybutu (około 70 000–90 000 złotych dinarów) oraz na wydanie jedwabnych szat i zakładników. Kampania ta była jednym z największych i najbardziej udanych najazdów Abbasydów na ziemie bizantyńskie w VIII wieku. Ukazała ona rosnącą potęgę kalifatu abbasydzkiego oraz postępujący upadek Cesarstwa Bizantyńskiego.

Pięć miesięcy

W dziewiątym rozdziale Księgi Objawienia „pięć miesięcy”, które odpowiada stu pięćdziesięciu latom, jest wspomniane dwukrotnie: raz w wersecie piątym, a ponownie w wersecie dziesiątym.

I dano im było, aby ich nie zabijały, lecz aby ich dręczono przez pięć miesięcy; a męka ich była jak męka od skorpiona, gdy ukłuje człowieka. A w owych dniach ludzie będą szukać śmierci, lecz jej nie znajdą; i będą pragnąć umrzeć, ale śmierć od nich ucieknie. A postacie szarańczy były podobne do koni przygotowanych do bitwy; a na ich głowach były jakby korony podobne do złota, a ich twarze były jak twarze ludzi. I miały włosy jak włosy niewiast, a ich zęby były jak zęby lwów. I miały pancerze, jakby pancerze żelazne; a szum ich skrzydeł był jak tętent rydwanów wielu koni pędzących do boju. I miały ogony podobne do skorpionów, a w ich ogonach były żądła; a ich moc była taka, by szkodzić ludziom przez pięć miesięcy. Objawienie 9:5–10.

W dziewiątym rozdziale Apokalipsy, w piątej trąbie, występują dwa odrębne prorocze okresy po sto pięćdziesiąt lat. Pierwszy rozciąga się od śmierci Mahometa w 632 roku aż do upokorzenia cesarzowej Ireny Wschodniego Rzymu w 782 roku. Rozdział dziewiąty w bardzo szczegółowy sposób ukazuje wzrost islamu. Od zjednoczenia plemion w 606 roku, przez bitwę pod Niniwą w 627 roku, po śmierć Mahometa w 632 roku, a następnie po klęskę Persji w 637 roku, wzrost i upadek islamu są starannie prześledzone w proroczym Słowie Bożym. Islam arabski jest mocarstwem w pierwszym prorocztwie o męce trwającym sto pięćdziesiąt lat. Zjednoczenie plemion przez Mahometa w 606 roku; następnie „kluczowa” bitwa pod Niniwą w 627 roku, po której nastąpiła przepowiednia Mahometa około 628 roku o upadku zarówno Persji, jak i Rzymu, a potem jego śmierć w 632 roku. Daty te wyznaczają określoną sekwencję wydarzeń w dziejach islamu.

Sto pięćdziesiąt lat po śmierci Mahometa w 632 roku ośrodek siły islamu przeniósł się z Arabii do Turcji, gdy wypierał Wschodni Rzym aż z powrotem do Konstantynopola. Pierwsza biada przedstawiała islam Arabii, a druga biada przedstawiała islam Turcji. W obrębie pierwszej biada oba prorocztwa czasowe o stu pięćdziesięciu latach wskazują rozróżnienie między islamem Arabii a islamem Turcji, tak jak to samo rozróżnienie tej samej prawdy jest przedstawione między pierwszą a drugą biadą.

Pierwsze sto pięćdziesiąt lat rozpoczęło się wraz z upadkiem Persji, a zakończyło, gdy Rzym został uwięziony w obrębie murów Konstantynopola. Drugi okres stu pięćdziesięciu lat rozpoczął się od zwycięstwa Osmana (zwanego także Ottmanem) pod Nikomedią. Osmańskie zwycięstwo pod Nikomedią odnosi się do oblężenia Nikomedii (dzisiejszy İzmit, Turcja), które trwało od 1333 do 1337 roku, kiedy sułtan Orhan Gazi (syn Osmana I, założyciela bejliku osmańskiego) obległ ważne bizantyjskie miasto Nikomedię. Miasto broniło się przez kilka lat, lecz ostatecznie poddało się w 1337 roku z powodu głodu i braku zaopatrzenia. Bizantyjski garnizon otrzymał pozwolenie na odejście do Konstantynopola. Nikomedia była jedną z ostatnich głównych bizantyjskich twierdz w Azji Mniejszej (Anatolii). Jej upadek położył kres bizantyjskiej kontroli nad większą częścią zachodniej Anatolii. Zwycięstwo to umożliwiło Osmanom umocnienie swojej władzy w Bitynii i dalszą ekspansję w kierunku cieśniny Bosfor. Był to ważny krok na drodze do ostatecznego osmańskiego podboju Konstantynopola (który nastąpił ponad sto lat później, w 1453 roku). Oblężenie to jest często postrzegane jako jedno z kluczowych wczesnych zwycięstw, które przekształciły mały bejlik osmański we wschodzącą potęgę regionalną.

Gdy drugi okres stu pięćdziesięciu lat w obrębie pierwszej trąby dobiegł końca 27 lipca 1449 roku, ostatni Konstantyn zwrócił się do islamskiego sułtana o pozwolenie na objęcie tronu Wschodniego Rzymu, doznając tym samym tego samego upokorzenia, jakiego doznała cesarzowa Irena przy końcu pierwszych stu pięćdziesięciu lat dwóch „pięćmiesięcznych” okresów z dziewiątego rozdziału Apokalipsy. Upokorzenie „cesarzowej Ireny”, a także „Konstantyna ostatniego”, stanowiło typ późniejszego upokorzenia Osmanów, gdy przy zakończeniu prorocztwa czasowego drugiej biada szukali ochrony u czterech wielkich mocarstwach europejskich przed zagrożeniem ze strony Egiptu.

Panteon

Pionierzy słusznie rozumieli i nauczali, że wyrażenie „miejsce jego świątynicy zostało obalone” w ósmym rozdziale Księgi Daniela, wersecie jedenastym, znalazło swoje wypełnienie w Konstantynie.

Tak, wyniósł się aż do Księcia zastępu, a przez niego została zniesiona ofiara ustawiczna i obalone zostało miejsce jego świątyni.

„Świątynią” wskazaną tutaj był Panteon w mieście Rzymie, a „miejszem” tej świątyni był Rzym. Rzym został „powalony” przez Konstantyna, gdy w roku 330 postanowił przenieść stolicę swego imperium do Konstantynopola. Wersecie jedenasty łączy się z trzynastym rozdziałem Apokalipsy, a wersecie drugi wskazuje na te same wydarzenia.

A bestia, którą ujrzałem, była podobna do lamparta, a jej nogi były jak nogi niedźwiedzia, a jej paszcza jak paszcza lwa; i smok dał jej swoją moc, i swój tron, i wielką władzę.

Smokiem był pogański Rzym, a pogański Rzym przekazał swą „stolicę” władzy Kościołowi rzymskiemu w roku 330, gdy przeniósł stolicę na wschód, pozostawiając w ten sposób próżnię władzy, z której Kościół papieski skwapliwie skorzystał. Gdy prowadzimy linię wschodniego Rzymu od roku 330 do 1453, stwierdzamy, że na początku prorocstwa dotyczącego wschodniego Rzymu miasto Rzym zostaje upokorzone przez odrzucenie Rzymu przez Konstantyna. To upokorzenie zostało powtórzone za cesarzowej Ireny w roku 782, u kresu pierwszych stu pięćdziesięciu lat udręki. Oba te upokorzenia zostały powtórzone przez Konstantyna ostatniego.

Osobliwe wzloty i upadki

Piąta i szósta trąba z dziewiątego rozdziału Objawienia dostarczają szczegółów upadku wschodniego Rzymu, a zarazem opisują wzrost i upadek islamu. Natchnienie poucza nas, abyśmy badali „wzrost i upadek” królestw w księgach Daniela i Objawienia. Królestwa te posiadają własne, odrębne cechy związane z ich szczególnym „wzrostem i upadkiem”. Upadek Judy został spowodowany trzema atakami na Jerozolimę. Hebrajczycy zostali wprowadzeni do Babilonu i mieli powrócić na mocy trzech dekretów, które zapoczątkowały 2 300 lat, prowadzących do wejścia trzech aniołów w historię od 1798 do 1844 roku. Babilon upadł w jedną noc. Rzym uległ dezintegracji, a w ramach tego rozpadu ukazane zostały dwa aspekty Rzymu, określone poprzez położenie jako zachodni lub wschodni Rzym. Wzrost i upadek imperium Ptolemeusza oraz imperium Seleucydów w pierwszej trzeciej części jedenastego rozdziału Daniela stanowią typ wzrostu i upadku papieskiego Rzymu. Świadczenie to jest po prostu konkluzją opowieści o Aleksandrze i rozpadzie Grecji. W odróżnieniu od Rzymu, Grecja podzieliła się na cztery części, które ostatecznie stały się dwiema. Rzym podzielił się na wschód i zachód, a następnie zachodni Rzym został proroczo podzielony na trzy części, przedstawiające troistą formę rządu Rzymu. W przypadku wschodniego Rzymu Konstantyn podzielił swoje królestwo między swoich trzech synów. Jest oczywiste, że zachodni i wschodni Rzym są równoległymi liniami, przedstawiającymi Kościół rzymski i państwo rzymskie. Wraz z tym dwojakim podziałem występuje dalszy potrójny podział. Grecja była czterema, które stały się dwoma; Babilon — jedną nocą; Juda — trzema

atakami. W przypadku islamu ich „wzrost” jest ukazany jako „uwolnienie”, a ich „upadek” jako „powściągnięcie”.

Ich wzrost rozpoczął się wraz z Mahometem, a zostali powściągnięci 11 sierpnia 1840 roku. Zostali uwolnieni i natychmiast powściągnięci 11 września. Niedawno zostali uwolnieni 7 października 2023 roku i odtąd są powściągnięci w Gazie. Islam zostanie ponownie uwolniony, aby wyznaczyć ustanowienie obrazu bestii. Linia islamskiej historii proroczej, przedstawiona w rozdziałach od dziewiątego do jedenastego Księgi Objawienia, określa proroczą historię islamu trzeciego biada. „Prorocza historia islamu trzeciego biada” jest także przedstawiona przez siódmego, a zarazem trzeciego anioła. Trzeci anioł pojawił się 22 października 1844 roku, gdy siódmy anioł zaczął trąbić. Trzeci anioł i trzecie biada wkroczyły do historii proroczej 11 września. Od 11 września aż do ustawy niedzielnej prorocza historia pierwszego i drugiego biada powtarzała się i nadal się powtarza.

„Klucz” do bitwy o Niniwę wprowadza dwa mocarstwa, Rzym i Persję, w bezpośredni i nierozzerwalny związek z islamem. Niniwa wyraźniej niż jakikolwiek inny fragment Pisma Świętego ukazuje postępujący upadek zarówno zachodniego, jak i wschodniego Rzymu.

Herod jest symbolem smoka; reprezentował Rzym. Smok u kresu świata to Organizacja Narodów Zjednoczonych. Przy prawie niedzielnym upada szóste królestwo, rozpoczyna się siódme, lecz oddają oni swoje królestwo ósmemu królestwu na własnym przyjęciu urodzinowym. Siódme królestwo właśnie się narodziło i natychmiast zgadza się oddać swoje królestwo nierządniczy babilońskiej na jedną godzinę, jak to zostało zobrazowane przez Heroda obiecującego Salome aż do połowy swego królestwa.

Właśnie tam, gdzie upadają Stany Zjednoczone, rodzi się Organizacja Narodów Zjednoczonych i zostaje wdrożona potrójna unia. Herod jest smokiem, Herodiada jest papieżem, a Stany Zjednoczone są Salome. Herod trwał w bezprawnym związku małżeńskim, gdyż pojął za żonę żonę swego brata, a na poziomie proroczym pozostawał w kazirodczej relacji z Salome, gdyż jest jasne, że pożądał jej, gdy ta tańczyła. Smok pozostaje w relacji zarówno z matką, jak i z córką. Jest to ważne do dostrzeżenia, gdy ustala się, że zachodni i wschodni Rzym reprezentują odpowiednio kościelną przebiegłość i polityczną sztukę rządzenia. Rzym, czwarte królestwo prorocstwa biblijnego, osadził papieżem na tronie w sensie proroczym, a czyniąc to, stał się typem Stanów Zjednoczonych, które raz jeszcze osadzą papieżem na tronie.

Postępujący upadek zachodniego Rzymu od roku 330 do 476 przedstawia postępujący upadek Stanów Zjednoczonych od 1798 roku aż do ustanowienia prawa niedzielnego. Rok „330” i rok „1798” są obydwoma proroczymi znakami orientacyjnymi, nazwanymi w księdze Daniela „czasem wyznaczonym” albo „czasem końca”. Rok 330 wyznacza początki zachodniego i wschodniego Rzymu. Zakończeniem obu jest upokorzenie rzymskiego przywódcy, tak jak Konstantyn upokorzył miasto Rzym na początku. Rok 476 był końcem proroczego okresu, który ukazuje, jak prestiżowa polityczna struktura Rzymu rozpadła się w trzech etapach. Po okresie, który rozpoczął się od odrzucenia miasta w 330 roku, nastąpiło upokorzenie całej ich struktury politycznej — ich chwalebna republika, która była głównym powodem dumy starożytnego Rzymu,

została rozmontowana — i ostatecznie osiągnięto rok 476, kiedy nad Rzymem nigdy więcej nie miał panować władca pochodzący z rzeczywistej rzymskiej linii krwi. Dwie linie Rzymu, rozpoczynające się w roku 330, a także fragment, w którym te dwie linie są przedstawione, obejmują również dwie prorocze linie pięciu miesięcy. Linia zachodniego Rzymu zaczyna się i kończy postępującym upokorzeniem. Linia wschodniego Rzymu zaczyna się i kończy postępującym upokorzeniem w 1449 roku, gdy ostatni Konstantyn poprosił o pozwolenie na panowanie.

Jeden z okresów pięciu miesięcy prowadzi do końca arabskiego islamu jako przedmiotu prorocstwa oraz do początku tureckiego islamu w 782 roku. W tym dniu cesarzowa Irena zostaje upokorzona, zgodnie z upokorzeniem Konstantyna ostatniego przy końcu drugiego prorocstwa o pięciu miesiącach. Dwa prorocstwa o pięciu miesiącach w obrębie jednej narracji liczącej piętnaście wersetów. Jedno przedstawia historię islamu Arabii, drugie zaś islamu Turcji. Oba kończą się upokorzeniem wschodniego Rzymu. Zakończenie jednego z tych prorocstw wypełniło się przez upokorzenie kobiety, a drugiego przez upokorzenie mężczyzny. Wers po wersecie ukazują one upokorzenie Kościoła i państwa wschodniego Rzymu. Oba te upokorzenia zostają sprowadzone przez islam pierwszego biada. Upokorzenie Konstantyna ostatniego w 1449 roku rozpoczyna okres czterech lat, który kończy się w 1453 roku, gdy mury Konstantynopola padają. Rok 1449 oznacza upokorzenie, a w 1453 mury upadają i królestwo dobiega końca.

Śmierć Mahometa

Jeden z dwóch pięciomiesięcznych okresów rozpoczyna się wraz ze śmiercią Mahometa, który w wersecie jedenastym jest określony jako „król, który nad nimi panował”.

A miały nad sobą króla, którym jest anioł Czeluści; imię jego po hebrajsku brzmi Abaddon, a w języku greckim ma na imię Apollyon.

Królem nad nimi był Mahomet, gdyż został on wskazany w wersecie pierwszym, a więc nie jest on jakąś inną islamską postacią; jest nim Mahomet, król, a król oznacza królestwo, a islam jest królestwem Mahometa.

I zatrąbił piąty anioł, i ujrzałem gwiazdę, która spadła z nieba na ziemię; i dano jej klucz do otchłani bez dna. I otworzyła otchłani bez dna; i wydobył się dym z otchłani, jak dym z wielkiego pieca; i od dymu z otchłani zaćmiły się słońce i powietrze. I wyszła z dymu szarańcza na ziemię; i dano jej moc, jaką mają skorpiony ziemi. Objawienie 9:1–3.

Powtórzenie pierwszego i drugiego biada w obrębie trzeciego biada odpowiada powtórzeniu pierwszego i drugiego anioła w obrębie trzeciego anioła. Mahometowi, królowi, został dany klucz do otwarcia studni otchłani, a 11 września wskazuje moment, w którym trzeci anioł zostaje wyposażony w moc. Chrystus jako potężny anioł zstąpił wówczas, gdy pierwsze uderzenie Balaama pojawiło się w historii proroczej. Następnie studnia otchłani została otwarta i islam ponownie stał się przedmiotem historii świata. Chrystus następnie poprowadził swój lud z powrotem na dawne ścieżki Jeremiasza i zaczęło być głoszone poselstwo trzeciego biada i trzeciego anioła. W 2015 roku Trump ogłosił swój zamiar kandydowania na urząd prezydenta,

wzbudzając tym samym globalistyczne moce smoka, po czym studnia otchłani uwolniła ateizm, który ostatecznie zabił Trumpa na ulicach Sodomy i Egiptu. Przy ustawie niedzielnej bestia, która jest ósmą, a jest z siedmiu, wyjdzie ze studni otchłani. Początek czasu zapieczętowania stu czterdziestu czterech tysięcy oraz jego zakończenie wyznaczają powstanie mocy pochodzącej ze studni otchłani.

Bestia, którą widziałeś, była, a nie ma jej; i wyjdzie z otchłani, i pójdzie na zatracenie; i zdumieją się ci, którzy mieszkają na ziemi, których imiona nie są zapisane w księdze życia od założenia świata, gdy ujrzą bestię, która była, a nie ma jej, chociaż jest. Objawienie 17:8.

Islam jest kluczem, który otworzył otchłań bezdenną 11 września i który otwiera otchłań bezdenną przy ustanowieniu prawa niedzielnego. Pośród czasu pieczętowania bestia-smok globalizmu również wyszła z otchłani bezdennej.

A gdy dopełnią swego świadectwa, zwierzę wychodzące z otchłani stoczy z nimi wojnę, zwycięży ich i zabije. Objawienie 11,7.

Klucz, który otwiera wszystkie trzy drogowskazy mocy pochodzącej z otchłani, został dany Mahometowi, królowi królestwa islamu. Bitwa pod Niniwą w 627 roku przedstawiała bitwę między dwiema mocami, która wyczerpała siłę obu walczących stron, co umożliwiło islamowi szybkie dojście do potęgi. Klucz został obrócony 11 września i rozpoczął się wzrost islamu, choć wkrótce potem został on powstrzymany. Bitwa pod Niniwą została ukazana w typie 11 września, gdyż tam wzrost islamu rozpoczął się, gdy potężny anioł zstępował, aby oświecić ziemię swoją chwałą, a gwiazda, która oznacza posłańca, również spadła z nieba. Bitwa pod Niniwą jest również ukazana w typie przy końcu, gdy nadejdzie ustawa niedzielna i rozpocznie się drugi okres Ciemnych Wieków, gdy dym religii islamskiej zaćmi słońce.

Exeter

Ustawa niedzielna zostaje zobrazowana typologicznie w chwili, gdy poselstwo wołania o północy dociera na obóz namiotowy w Exeter. Wówczas rozpoczynają się końcowe działania związane z ustanawianiem obrazu bestii. Formowanie, czyli ustanawianie obrazu, rozpoczęło się 11 września, lecz zakończenie tego okresu — okresu ogłaszania wołania o północy — jest także fraktalem całego okresu formowania obrazu, który rozpoczął się 11 września. Początek przedstawia koniec. Pierwsza biada jest typem trzeciego biada, tak jak pierwszy anioł jest typem trzeciego anioła. Bitwa pod Niniwą u kresu czasu pieczętowania wskazuje na bitwę pod Niniwą na początku. Bitwa pod Niniwą przy ustawie niedzielnej jest końcem czasu pieczętowania, który rozpoczął się 11 września, lecz jest również końcem okresu ogłaszania wołania o północy. Bitwa pod Niniwą jest zatem typologicznie ukazana na początku ogłaszania wołania o północy, co wskazuje na końcowe etapy formowania obrazu bestii w Stanach Zjednoczonych, a przy ustawie niedzielnej rozpoczyna się początek formowania obrazu bestii w świecie. Niniwa jest kluczem, który zestrąja różne linie, znajdujące swoje doskonałe wypełnienie w ukrytej historii czterdziestego wersetu.

Będziemy kontynuować te rozważania w następnym artykule.